

Սայաթ Նովա

Յիս կանչում իմ լալանին

Բաբայի բայաթր-թասլիք. Արութինի ասած:

Յիս կանչում իմ լալանին.

Բադեշխանեն լալ անին.

Վա՛յ թե հասրաթեղ մեռնին,

Բըլբուլ լիզուս լալ անին.

Դոստիորս հիռու կանգնին, յաղիոր գան՝ լալ անին:

Քիզ սազ գու քա ալ դումաշը, նագա՛նի.

Յի՛կ ճակատիդ կապե գարլու մուղայիշ.

Ձեռիդ բըռնե օսկեշըրած մըկրատը,

Խուճուճ-խուճուճ կավիրուդ տուր արայիշ:

Յիս կանչում, իմ յար անին,

Թեջնիս, վարսաղ, յարանին.

Օ՛վ ասավ, թե նահախ տիղ

Յարիդ մեշը յար անին.

Ավետարա՛նը կու տա խոնար մարըթուն Էրանին.

Պատվական տեսնելու նովաք ու նաջար.

Բըլբուլին գըժվեցնող թուփ՝ վարթի սաջար.

Աճկիրուդ ունքիրըդ Էլավ մուհաջար.

Թերթերուկիդ մագը՝ գար, օսկու գարնիշ:

Յիս կանչում իմ գայանին.

Նու ու այիբ գայ անին.

Դուն իս ասի՝ նահախ տիդ

Յարի սիրտը գայ անին.

Շահն էր քաշի, չէր դիմանա է՛ս իմ քաշած գայանին:

Հուտըդ աշխար բըռնից՝ Փըռանգի մաշում,

Դաստամագըդ դառավ սիմ ու աբբեշում.

Կըռնիրըդ շիմշատ է, մատնիրըդ է մում.

Ծուցըդ բաղչա ունիս, մեճկըդ է դամիշ:

Յիս կանչում իմ մերանին,

Ըսկըսպնական մեր անին.

Թուզ դոստիրը շատանան,

Թըշնամիքը մեռանին.

Ասի՛ թե յիս քու ախաեք, քու մերն ինձի մեր անին:

Բենուրվաթ յա՛ր, խիլքը գըլխես մի՛ տանի.

Դարդիրըս շատացավ քանի՛ մե քանի.

Գիդիմ վուր, յա՛ր, դուն ինձ լայիդ չիս անի,

Դուն մե թաքավուր իս, յիս մե խիղճ դավրիշ:

Յիս կանչում իմ մասանին.

Մե ու այիբ մաս անին.

Յիս քիզնից չիմ հիռանա,

Գուզե ինձ անմաս անին.

Սայաթ Նովեն քու յարն է, թեգուզ մասնենմաս անին:

Դաստամագըդ նըման սընբուլ սուսանի.

Վախում իմ, թե սերըդ սիրտըս կես անի.

Կու մեռնիմ, էլ ինձի պես չիս տեսանի.

Քու Սայաթ Նովեն իմ, մի՛ անի դիմիշ: